

הגבול

העדר האבוד

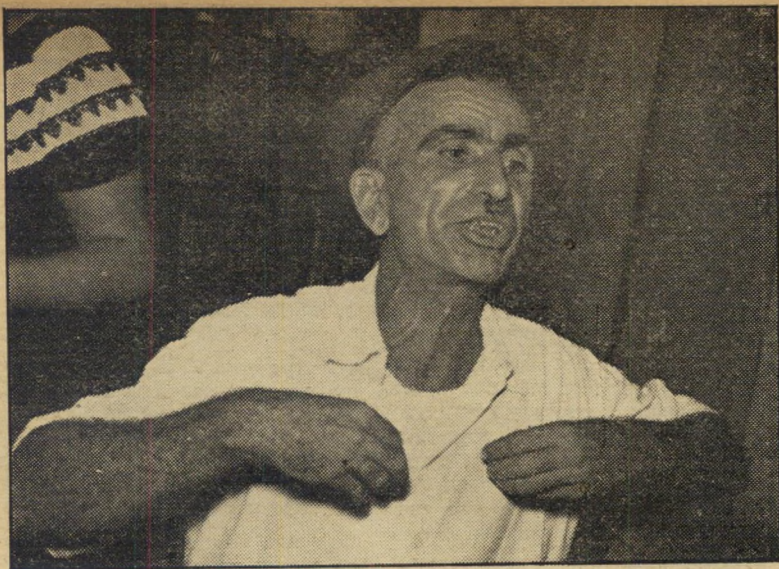
רועה לבנוני זקן נראה משוטט על גבי חמרה, בשדות כפר ישראלי בגליל העליון.

התושבים, שמהירו לעצרו, נדהמו למשמע בקשתו המיוזבת: "דחילקום - אני מהלבנון, העדר שלי ברח, בגלל הקור, מהרי החרמון לשטחי ישראל. תנו לי להמשיך בחיפוש את רי העדר, ועצרו אותי כאוות נפשכם אחר כך."

חקלא

מסעודה עשה את שלו

אליהו מסעודה, בן למשפחת קראים אמידה במצריים, שעסקה בגידול כותנה בשטחים נרחבים בעמק הנילוס, היה הקראי הראשון שיעץ לה מצריים, התיישב בחיפה. מסעודה בן ה-48, התלהב מהמראה הארץ, שקרא לו

מרדכי מפעודה

... דק ילד מצרים פשוט...

לסגן מנהל משרד החקלאות, אריה עמיר. הוא שמע את דברי הבהענינות משך שלוש שעות, רשם כל פרט על טיפוח הצמחים, י לבסוף אמר לי שהמדינה לא מעוניינת בגידול כותנה ושאלה אל שר החקלאות.

בקשתו של מסעודה להקציב לו שטח אדמה קטן ותקציב מצומצם להוצאות הכנתו, נדחו. משרד החקלאות הסכים רק להקצבת שטח, ללא הקצבות כלשהן. מסעודה הודה, סני רב.

כאשר נוסדה, בי 1953 החחה לגידול כותנה, נשלח מסעודה על ידי עמיר כמדריך לחווה בשכר של פועל שחור.

יום אחד הופיע עמיר, הציע לו לשמש מרדכי ריד לקצירת כותנה במעוז חיים. מסעודה קיבל את העבודה, הפעם במשכורת של פועל מקצועי מעולה. לאחר ניהול הקציר שעלה יפה, זכה להמלצה ותורה חמה, נשלח הביתה.

מסעודה, הטוען כי משרד החקלאות גנב את ידיעותיו ומסרן לאמריקאי סם המבורגר, פנה שוב אל עמיר, בבקשה עיסוק. הוא חיך ואמר לי: 'אנחנו כבר לא צריכים אותך'.

מסע זה פנה במכתבים אל בן גוריון, משה שרת, נשיא המדינה, קיבל, אחרי דחיית רבות, מכתב חתום בידי מיכל פלדמן מה-2 באוקטובר 1954, בו נאמר כי משרד החקלאות אינו יכול להציע לו עבודה כמדריך חקלאי, אך בהיותו בעל מקצוע טוב בשטח גידול הכותנה, לבטח ימצא את מקומו.

לש א פירסם מסעודה מודעה. איש לא נענה לה.

כאשר ניסה מסעודה ביש"המזל לגדל קפה, חפרה חברת החשמל חפירות להנחת כבלים תת-קרקעיים, הרסה את משתלתו בה השקיע 100 דולר.

מסעודה המקוה כי הצדק יופיע פעם, פנה אל עורך-הידון החיפאי עמירם חרלף כדי שייצג אותו במשפט נגד משרד החקלאות.

בינתיים נשאר הוא בחוסר כל, מתקיים מעבודות זמניות ומתמיכת ילדיו.

פשעים

הוא הלך ללבנון

צעירי ואדיניסנאס החיפאי היו מלווים בי מבטים מלאי קנאה את נאפי שרשר, הדרוזי השחרחר עת טייל בחוצות עם כלתו הבלונית דית ומלאת האיברים, הלנה פרה.

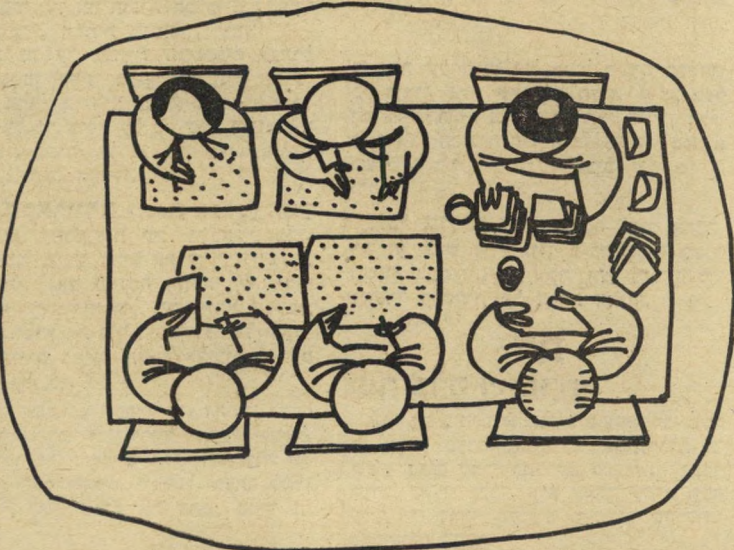
הלנה הנוצריה בת העשרים וחמש, לא שעה לה למבטיהם החומרים של בני שכונתה, ה'רכזה בצבירת כסף לחתונתה, מעבודתה כעוזרת בית. נאפי יהודהתואר היה עובד לשם גיוון, העדיף לרוב להשתתף בקבלת משכור-תה של הלנה היתומה.

הלנה טובת הלב, ראתה בכך דבר טבעי בחלט, בתנאי שאת היד הנותנת תקשט טבעת ניש אים צנועה. לאחר פקפוקים והתחמקויות רבות, ניאות לבסוף נאפי, בתנאי שיקבל תחר לה את הסכמת הוריו המגוררים בכפר חור-פיש בגליל העליון, לנישואיו עם נוצריה.

סיפור יום קייץ. ביום קייץ לוטה, בי אוגוסט אשתקד, עלה נאפי עם ארוסתו לאור טובוס לגליל העליון, ירד אתה בתחנה הסמוך כה ביותר לכפר חורפיש. הם היה, השמש קפתה על ראשי הווג שהתנהל בעצלתיים, בגי

קאזינו של בחירות

מאת עמוס קינן

באותו ליל שימורים גדול לצירפת ולעולם התרבותי בכללו, נתגלה גלתה זכות גדולה בידי: הוונמתי לאחת גלה זכות גדולה בידי: הוונמתי לאחת במנין הקולות. אותה קלפי, ברובע השבעה-עשר של פאריס, קלטה את קולותיהם של אזרחי פאריס המכובדים. המיוחסים, נושאי מסורת הרפובליקה או המהפכה עד עצם היום הזה. באוה איזור הציגו את עצמם לבחירה כגוה מבחירי העם הצרפתי. רק עמידתי האני תנה על זכויותי כנתיני ישראל הצילה אותי מעבודת מנין הקולות, שכן חסרו מתנזרים למלאכת קודש זו.

זה היה נפלא, כמו בקזינו. הדבר ה'בולט ביותר היו השפמים. דמוקרטיה ללא שפם היא דמוקרטיה ללא מסורת. האיש שקרא את תוכן המעטפת בקול רם חשב משקפים שחורות ושפם כעב ים שחור ועצום עיטר את סנטרו העגיל. אך לא היו לו שום אותות כבוד. הוא היה צעיר, למעלה מבן ארבעים, אך ניכר היה בו יחס אבות. זה שישב לידו ורשם במהירות את הספרות היה ישיש חביב ונמרץ, בעל שפם כלב ים עצום ולבן, קול הלש ופנסנה. לידו ישב שפם מכובד, גבה קומה וזוקף, כבן 80 לפחות, בעל שפם כלב ים עצום ולבן, ושרה של אותות כבוד מפוראים על חזה. הנכבד ביניהם היה אות הכבוד הגבוה ביותר של לגיון הכבוד, תואר הניתן אך למעטים. עד

היום אני מת לדעת מי היה האיש, אני בטוח שהיה מיניסטר או ראש-ממשלה אי-פעם. הוא היה קורקטי מאד, ולא נתן אף רמז קל להותו או להשקפתו במשך כל הערב. שאר השפמים היו שפמי נפוליאון השלישי, פיאות לחיים של זולא ולמרבה הצער גם כמה שפמים צעירים של קלארק גיבל. כולם היו חגיגיים, הגונים, ישרים, אדיבים ובעלי הומור מאופק. כאשר נשרה מתוך אחת המעטפות מיסת גייר ועליה חמש אותיות בעלות משמעות מגונה ביותר, חיך אפילו לגיון הכבוד, חיך דק מן הדק.

בחזית אחת, מבחינך

ה היה דומה בדיוק לקזינו. אצבעות דקות וזרירות פתחו מעטפות. קולות הדגוניים הכריזו את התוצאות. קרופייה זרין אסף את הקולות הרשומים וערם אותם לערימות בנייה עשרה. לבירים מתנדבים רשמו מספרים. אלא שעל שולחן הרולטה שיתקף לא בכסף, כי אם בהדמוקרטיה. וזה אינו משחק פשוט. מי שיוודע את הכללים, יכול להיות ראש ממשלה אפילו אם אין מאחוריו יותר מתריסר קולות. ראשית, מתחילה החוכמה בחלוקת האיזורים. וזוהי החוכמה הדמוקרטית העילאית, המכונה להבטיח רוב במקום שיש מיעוט. שנית, התקשוריות עודפים. חישובי עודפים מכל האיזורים וכיו לפי שיטה סטטיסטית מיוחדת המבטיחה אף היא רוב במקום שיש מיעוט. למי שיוודע אפילו באותו רובע מכובד ואריסטוקרטי קיבלו הקומוניסטים אחוז מפתיע. ויש לי לכך הסבר מקורי משלי. ערב הבחירות החליט חוגי הממשלה שאי אפשר להמשיך בשיטה הדמוקרטית לפיה נוהרים הקומוניסטים לקליפות בסך, ואילו האזרחים הטו בים נשארים אדישים. על כן הפיצו שמועה שמי שלא ימלא את חובתו האזרחית, צפוי לקנס של 5000 פרנק. כתוצאה מכך שתי עשרות אלפי אנשים בתורים ארוכים, שעזות ארוכות בגשם שוטף, קיללו את הממשלה והבטיחו את זכות הבחירה שלהם. ביום הבחירות הנוקמו באלה שהכיהו אותם להצביע. כמובן שהסבר זה מדיע.

שתי הרשימות שלא זכו לתגובה הראיה היו רשימת אלוהים (מועמז יהודי) ורשימת מדעי המדינה, שטענה כי השלטיץ מגיע לפילוסופים. גם אלהים וגם הפילוסופים נשארו בחזית אחת, מבחוצ.

על המשמעות המדינית של הבחירות תוכלו לקרוא בעתונים מאת סופרים המדיינים.

Advertisement for 'LES TÉMOINS DU CHRIST' featuring a religious text and a portrait of a man. The text includes 'ELECTIONS LÉGISLATIVES DU 2 JANVIER 1956' and 'Un seul candidat: DIEU'.